

Selvom der i reglerne om tvistigheders afgørelse ved voldgift er indeholdt bestemmelser, der udelukker domstolsbehandling, har domstolene i en række tilfælde beskæftiget sig med de af de private domstole truffne afgørelser og har, hvor disse domstoles sammensætning eller virksomhed ikke har frembudt de fornødne retsgarantier, tilsidesat afgørelsen og selv truffet en realitetsafgørelse. Som eksempel på afgørelser af denne art kan fra den seneste tid nævnes Vestre Landsrets dom i U.f.R. 1953, side 335. Ved en brancheforenings voldgiftsret, der var nedsat i henhold til foreningsns vedtægter, var der pålagt et medlem, som bestyrelsen havde ekskluderet, en bøde på 4 500 kr. Da voldgiftsrettens opmand var udpeget af foreningen, og da han som sagsfører lejlighedsvis repræsenterede foreningen i retssager m. v., fandtes voldgiftsrettens sammensætning ikke at give den for-

nødne almindelige garanti for en upartisk afgørelse, og kendelsen var derfor ikke bindende for det pågældende medlem, der ikke havde været bekendt med, at foreningen havde forretningsmæssigt samarbejde med opmanden.

Et andet eksempel på domstolenes bedømmelse af voldgiftsaftaler fremgår af Sø- og Handelsrettens dom i U.f.R. 1938, side 881, jfr. foran side 47. I denne dom anføres, at domstolene, da den pågældende ikke i voldgiftsretten havde haft sine særlige interesser repræsenteret, kunne tage spørgsmålet om berettigelsen af en af voldgiftsretten idømt bøde under påkendelse og endvidere skønne over, om der efter voldgiftsaftalen var hjemmel til at ikende en bøde af en størrelse som den pålagte. Da Sø- og Handelsretten fandt, at der kun forelå bevis for eet overtrædelsestilfælde, nedsattes den af voldgiftsretten idømte bøde.